

S'encourager mutuellement

Par J. Anette Dennis

Première conseillère dans la présidence générale de la Société de Secours

Kibicowanie sobie nawzajem

Siostra J. Anette Dennis

Pierwsza Doradczyni w Generalnym Prezydium Stowarzyszenia Pomocy

Conférence générale d'octobre 2025

Seul le Seigneur connaît pleinement nos limites et notre capacité personnelles, et pour cette raison, il est le seul entièrement qualifié pour juger nos performances.

J'ai lu récemment une histoire qui m'a profondément touchée. Elle s'est déroulée au USA Masters Track and Field National Championship, une compétition pour les personnes âgées.

L'un des participants à la course du 1 500 mètres, Orville Rogers, était âgé de 100 ans. L'auteur a écrit :

« Lorsque le coup de pistolet de départ a retenti, les coureurs se sont élancés et Orville s'est immédiatement retrouvé en dernière position, où il est resté seul pendant toute la course en avançant très lentement. [Lorsque] le dernier coureur, à part Orville, a terminé la course, il lui restait encore deux tours et demi à parcourir. Près de 3 000 spectateurs sont restés assis calmement, le regardant faire lentement le tour de la piste, complètement seul dans un silence inconfortable.

« [Cependant], lorsqu'il a entamé son dernier tour de piste, la foule s'est levée en l'applaudissant pour l'encourager. Lorsqu'il a abordé la dernière ligne droite, la foule était en liesse. En entendant les encouragements enthousiastes de milliers de spectateurs, Orville a puisé dans ses dernières réserves d'énergie. La foule a explosé de joie lorsqu'il a franchi la ligne d'arrivée où les autres concurrents l'ont accueilli à bras ouverts. Humblement et reconnaissant, Orville a salué la foule et a quitté la piste avec ses nouveaux amis. »

C'était l'acmé de la course d'Orville dans cette compétition, et dans chacune des autres épreuves, il avait également terminé à la dernière

Jedynie Pan zna w pełni nasze osobiste ograniczenia i możliwości, i z tego powodu jako jedyny jest w pełni uprawniony, aby osądzić nasze zachowanie.

Niedawno przeczytałam o wydarzeniu, które głęboko mnie poruszyło. Miało ono miejsce podczas Mistrzostw USA Masters w Lekkoatletyce — zawodach dla seniorów.

Jednym z uczestników biegu na 1500 metrów był 100-letni Orville Rogers. Autor artykułu napisał:

„Kiedy wystrzelił pistolet startowy, biegacze ruszyli, a Orville od razu znalazł się na ostatnim miejscu i przesuwał się bardzo powoli, pozostał na nimi do końca wyścigu. [Kiedy] przedostatni biegacz dotarł do mety, Orville miał przed sobą jeszcze dwa i pół okrążenia. Prawie 3000 widzów siedziało w milczeniu, obserwując, jak powoli porusza się po bieżni — całkowicie samotny, w niezręcznej ciszy.

[Ale] kiedy rozpoczął ostatnie okrążenie, tłum wstał, wiwatował i bił brawo. Gdy dotarł do ostatniej prostej, tłum ryczał. Przy aplauzie tysięcy widzów Orville sięgnął po ostatnie rezerwy energii. Gdy przekroczył linię mety i wpadł w objęcia swoich konkurentów, tłum wybuchł radością. Orville pokornie i z wdzięcznością pomachał do tłumu i zszedł z bieżni ze swoimi nowymi przyjaciółmi”.

Był topiątywyścig Orville'a w tych zawodach — we wszystkich poprzednich również zajmował ostatnie miejsca. Niektórzy mogli pokusić się o

place. Certaines personnes auraient été tentées de juger Orville, se disant qu'à son âge, il n'aurait même pas dû participer, qu'il n'avait pas sa place sur la piste, car il rallongeait considérablement des épreuves pour tout le monde.

Malgré le fait qu'il terminait toujours dernier, Orville a battu cinq records du monde ce jour-là. Personne parmi les spectateurs n'aurait cru cela possible, mais ni eux ni les autres coureurs n'étaient les juges. Orville n'a enfreint aucune règle et les organisateurs n'ont pas abaissé le niveau des exigences. Il a participé à la même compétition et a rempli les mêmes exigences que tous les autres coureurs. Toutefois, il a été tenu compte de son niveau de difficulté, en l'occurrence son âge et ses capacités physiques limitées, puisqu'il concourait dans la catégorie des 100 ans et plus. Et dans cette catégorie, il a battu cinq records du monde.

Tout comme il a fallu beaucoup de courage à Orville chaque fois qu'il s'est élancé sur cette piste, il faut également beaucoup de courage à certains de nos frères et sœurs pour s'engager chaque jour dans l'arène de la vie, sachant qu'ils risquent d'être jugés injustement, alors qu'ils font de leur mieux pour suivre le Sauveur et respecter les alliances qu'ils ont contractées avec lui malgré une adversité décourageante.

Peu importe où nous vivons dans le monde, peu importe, notre âge, nous avons tous fondamentalement besoin d'éprouver un sentiment d'appartenance, de savoir que nous sommes désirés et nécessaires, et que notre vie a un sens et un but, quelles que soient notre situation ou nos limites.

Pendant le dernier tour de piste, la foule a massivement encouragé Orville, lui donnant la force de continuer. Cela n'avait aucune importance qu'il finisse dernier. Pour les athlètes et la foule, c'était beaucoup plus qu'une compétition. De bien des façons, c'était un bel exemple de l'amour du Sauveur en action. Lorsque Orville a terminé, ils se sont tous réjoui ensemble.

Tout comme le Masters Championship, nos assemblées et notre famille peuvent être des lieux de rassemblement où nous nous encourageons mutuellement – des communautés d'alliances nourries par l'amour du Christ les uns pour les autres – nous aidant à surmonter les difficultés que nous rencontrons, nous apportant force et soutien sans nous juger les uns les autres. Nous avons besoin les uns des autres. La force divine

osądzanie Orville'a, uważając, że nie powinien startować w tym wieku, że nie nadawał się na bieżnię, ponieważ znacznie przedłużał swój udział.

Choć zawsze zajmował ostatnie miejsce, Orville tego dnia pobił pięć rekordów świata. Nikt, kto oglądał jego wyścig, nie uwierzyłby, że to możliwe, ale ani widzowie, ani jego konkurenci nie byli sędziami. Orville nie złamał żadnych zasad, a organizatorzy nie obniżyli żadnych norm. Wziął udział w tym samym wyścigu i spełnił te same wymagania, co wszyscy pozostali zawodnicy. Ale stopień trudności — w tym przypadku wiek i ograniczone możliwości fizyczne — zostały uwzględnione i umieszczono go w kategorii wiekowej 100+. I w tej kategorii pobił pięć rekordów świata.

Tak jak Orville musiał wykazać się wielką odwagą, aby za każdym razem wyjść na bieżnię, tak samo wielką odwagą muszą wykazać się nasi bracia i siostry, wychodząc na arenę codziennego życia, wiedząc, że mogą zostać niesprawiedliwie osądzeni, nawet jeśli robią co w ich mocy, wbrew przytłaczającym przeciwnościom, aby podążać za Zbawicielem i szanować zawarte z Nim przymierza.

Bez względu na to, gdzie żyjemy na świecie i ile mamy lat, podstawową ludzką potrzebą każdego z nas jest poczucie przynależności, poczucie, że jesteśmy chciani i potrzebni, że nasze życie ma cel i znaczenie, bez względu na okoliczności czy ograniczenia.

Na ostatnim okrążeniu wyścigu tłum bardzo intensywnie dopingował Orville'a, dodając mu siły, aby biegł dalej. Nie miało znaczenia, że zajął ostatnie miejsce. Dla uczestników i publiczności to było coś więcej niż rywalizacja. Pod wieloma względami był to piękny przykład miłości Zbawiciela w działaniu. Gdy Orville ukończył bieg, zawodnicy i widzowie cieszyli się wspólnie.

Podobnie jak w przypadku tych Mistrzostw Masters, nasze kongregacje i rodziny mogą być miejscami zgromadzenia, w których kibicujemy sobie nawzajem — społecznościami przymierza napędzanymi Chrystusową miłością do siebie nawzajem — w których pomagamy sobie przewycięzać wszelkie wyzwania, dodając sobie sił i otuchy bez osądzania. Potrzebujemy siebie nawzajem. Boska siła pochodzi z jedności z tego

vient de l'unité c'est pourquoi Satan cherche à nous diviser.

Malheureusement, pour certains d'entre nous, il peut parfois être difficile d'assister aux réunions de l'église pour diverses raisons. Ce peut être causé par des questions spirituelles, de l'anxiété sociale ou une dépression. C'est peut-être lié au fait d'être d'une ethnie ou d'un pays différent, ou d'avoir des expériences de vie ou des points de vue différents qui font penser à une personne qu'elle n'arrivera jamais à s'intégrer. Il peut même s'agir de parents en manque de sommeil et épuisés émotionnellement par des bébés et de jeunes enfants ou de quelqu'un qui est célibataire dans une assemblée remplie de couples et de familles. Ce peut être une personne ayant besoin de trouver le courage de revenir à l'église après des années d'absence ou rongée par l'idée qu'elle ne sera jamais à la hauteur ni à sa place.

Russell M. Nelson a dit : « Un couple de votre paroisse qui divorce, un jeune qui rentre prématurément de mission ou un adolescent qui remet son témoignage en question n'ont pas besoin de votre jugement. Ils ont besoin de percevoir l'amour pur de Jésus-Christ dans vos paroles et vos actions. »

Notre expérience à l'église est destinée à créer des liens essentiels avec le Seigneur et entre nous, si précieux pour notre bien-être émotionnel et spirituel. Un élément inhérent aux alliances que nous contractons avec Dieu, tout d'abord au baptême, est notre responsabilité de s'aimer et de se soutenir les uns les autres en tant que membres de la famille de Dieu, membres du corps du Christ, mais pas seulement pour cocher une case sur une liste de choses à faire.

L'amour et le soin que nous prenons les uns des autres à la manière du Christ est d'une nature plus élevée et plus sainte. L'amour pur du Christ est la charité. Russell M. Nelson a enseigné : « La charité nous pousse à 'porter les fardeaux les uns des autres' [Mosiah 18:8] et non à se les amoncelers les uns sur les autres. »

Le Sauveur a dit : « À ce que nous reconnaitrions que vous êtes mes disciples, si vous avez de l'amour les uns pour les autres. » Russell M. Nelson a ajouté : « La charité est la caractéristique principale d'un vrai disciple de Jésus-Christ. [...] Le message du Sauveur est clair : ses vrais disciples édifient, élèvent, encouragent, persuadent et inspirent. [...] La façon dont nous nous adressons à

powodu Szatan pragnie nas rozdzielić.

Niestety, dla niektórych z nas uczęszczanie do kościoła czasami może być trudne z wielu różnych powodów. Może to być osoba, która zmaga się z pytaniami dotyczącymi wiary, ma fobię społeczną lub depresję. Może to być osoba z innego kraju czy innej rasy, osoba z innymi doświadczeniami życiowymi lub innym sposobem postrzegania rzeczy, która może czuć, że nie pasuje do szablonu. Mogą to być nawet pozbawieni snu i obciążeni emocjonalnie rodzice niemowląt i małych dzieci lub samotna osoba w kongregacji pełnej par i rodzin. Może to być także ktoś, kto zbiera się na odwagę, aby powrócić po latach nieobecności lub ktoś z uczuciem niepokoju, że po prostu się nie nadaje i nigdy nie poczuje przynależności.

Prezydent Russell M. Nelson powiedział: „Jeśli para z waszego okręgu się rozwiódła, młody misjonarz wrócił wcześniej do domu lub nastolatek poddaje w wątpliwość swoje świadectwo — to nie potrzebują oni waszego osądu. Potrzebują doświadczyć nieskalanej miłości Jezusa Chrystusa, która odzwierciedla się w waszych słowach i czynach”.

Nasze doświadczenia w kościele mają zapewniać niezbędne relacje z Panem i ze sobą nawzajem, które są niezbędne do naszego duchowego i emocjonalnego dobrostanu. Z przymierzami, które zawieramy z Bogiem, poczynając od chrztu, nieodłącznie związany jest nasz obowiązek, aby kochać i troszczyć się o siebie nawzajem jako członkowie rodziny Boga, jako członkowie ciała Chrystusowego, a nie tylko odhaczać okienka na liście rzeczy do zrobienia.

Chrystusowa miłość i troska to coś bardziej wzniosłego i świętszego. Nieskalana miłość Chrystusa to prawdziwa miłość. Prezydent Nelson nauczał: „Prawdziwa miłość skłania nas do tego, byśmy '[dźwigali] jedni drugich brzemiona' [Ks. Mojżasza 18:8], zamiast nakładać je na siebie nawzajem”.

Zbawiciel powiedział: „Potym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, jeśli miłość wzajemną mieć będziecie”. A Prezydent Nelson dodał: „Prawdziwa miłość jest główną cechą prawdziwego naśladowcy Jezusa Chrystusa. Przesłanie Zbawiciela jest jasne: Jego prawdziwi uczniowie budują, podnoszą na duchu, zachęcają, przekonują i inspirują [...]. To, jak rozmawiamy z innymi

d'autres personnes et parlons d'elles [...] importe vraiment. »

Les enseignements du Sauveur à ce sujet sont très simples. Ils sont résumés dans la règle d'or : Tout ce que vous voulez que les hommes fassent pour vous, faites-le de même pour eux. Mettez-vous à la place de cette personne et traitez-la comme vous aimeriez être traité si vous étiez à sa place.

Traiter les autres à la manière du Christ s'étend largement au-delà de notre famille et de nos assemblées. Cela inclut nos sœurs et nos frères d'autres confessions ou sans confession du tout. Mais aussi ceux qui viennent d'autres pays ou cultures, ou qui ont des opinions politiques différentes des nôtres. Nous faisons tous partie de la famille de Dieu et il aime tous ses enfants. Il désire que ses enfants l'aiment l'un et l'autre.

La vie du Sauveur était un exemple d'amour, il rassemblait et édifiait même ceux que la société avait jugés comme parias et impurs. Il est un exemple qu'il nous est commandé de suivre. Nous sommes ici pour acquérir les attributs du Christ et devenir un jour comme notre Sauveur. Son Évangile n'est pas une liste de tâches à effectuer, c'est un Évangile de changement, pour devenir comme lui et aimer comme il le fait. Il veut que nous devenions un peuple de Sion.

À la fin de ma vingtaine, j'ai traversé une période de profonde dépression et, pendant cette période, c'était comme si la réalité que Dieu existait avait soudainement disparue. Je ne peux pas vraiment expliquer ce que je ressentais, mais je me sentais complètement perdue. Depuis que j'étais petite fille, j'avais toujours su que mon Père céleste était là et que je pouvais lui parler. Mais pendant cette période, je ne savais plus s'il y avait un Dieu. Je n'avais jamais rien vécu de semblable auparavant et j'avais l'impression que toutes mes croyances fondamentales s'écroulaient.

Pour cette raison, j'avais du mal à aller à l'église. J'y allais, mais c'était en partie parce que j'avais peur qu'on dise que j'étais « non pratiquante » ou « moins fidèle » et je craignais de devenir un « projet » attribué à quelqu'un. Ce dont j'avais vraiment besoin à ce moment-là, c'était de ressentir l'amour, la compréhension et le soutien sincères des gens autour de moi, et non d'être jugée.

Certaines des suppositions que je craignais que les gens fassent à mon sujet, je les avais-

mi osobami i co o nich mówimy [...], naprawdę ma znaczenie”.

Nauka Zbawiciela na ten temat jest bardzo prosta. Zawiera się w Złotej zasadzie: Czyń innym to, co chciałbyś, aby inni czynili tobie. Postaw się na miejscu danej osoby i traktuj ją tak, jak sam chciałbyś być traktowany, gdybyś był na jej miejscu.

Traktowanie bliźnich na wzór Chrystusa wykracza daleko poza nasze rodziny i kongregacje. Obejmuje nasze siostry i braci innych wyznań lub ludzi niewierzących. Obejmuje naszych braci i siostry z innych krajów i kultur, jak również osoby, które mają odmienne poglądy polityczne. Wszyscy jesteśmy częścią rodziny Boga, a On kocha wszystkie swoje dzieci. Pragnie, aby Jego dzieci kochały Go i także siebie nawzajem.

Życie Zbawiciela było przykładem miłości, gromadzenia i podnoszenia na duchu nawet tych osób, które społeczeństwo uważało za wyrzutków i nieczystych. On jest naszym przykładem, który mamy przykazanie naśladować. Jesteśmy tutaj, aby rozwijać atrybuty Chrystusowe i ostatecznie stać się jak Zbawiciel. Jego ewangelia to nie lista kontrolna; to ewangelia stawania się — stawania się takim jak Oni kochania tak, jak kocha On. On chce, abyśmy stali się ludem Syjonu.

Kiedy miałam około 20 lat, przeszłam przez okres głębokiej depresji. Wydawało mi się wtedy, że realność istnienia Boga nagle zniknęła. Nie potrafię w pełni opisać tego uczucia inaczej niż tak, że czułam się kompletnie zagubiona. Od dzieciństwa wiedziałam, że mój Ojciec w Niebie istnieje i że mogę z Nim porozmawiać. Jednak w tamtym czasie nie wiedziałam, czy Bóg istnieje. Nigdy wcześniej w życiu czegoś takiego nie doświadczyłam i czułam, że cały mój fundament się rozpada.

W rezultacie trudno mi było uczęszczać do kościoła. Chodziłam, ale po części dlatego, że bałam się, że otrzymam etykietę „nieaktywnej” lub „mniej wiernej” i obawiałam się, że zostanę przydzielonym komuś projektem. To, czego naprawdę potrzebowałam w tamtym czasie, to odczuwanie prawdziwej miłości, zrozumienia i wsparcia otaczających mnie osób, a nie osądu.

Pewne z założeń, których obawiałam się ze strony ludzi w stosunku do mnie, ja sama czyni-

moi-même faites à propos d'autres personnes quand elles n'assistaient pas régulièrement aux réunions de l'Église. Cette expérience personnelle douloureuse m'a appris des leçons précieuses sur les raisons pour lesquelles il nous est commandé de ne pas nous juger injustement les uns les autres.

Y a-t-il parmi nous des personnes qui souffrent en silence, craignant que leurs combats cachés ne soient découverts parce qu'elles ne savent pas comment les autres réagiront ?

Seul le Seigneur connaît pleinement le niveau réel de difficulté avec lequel chacun de nous mène sa vie, les fardeaux que nous portons, les difficultés et les obstacles que nous affrontons et qui sont souvent invisibles aux yeux des autres. Luiseul comprend pleinement les blessures et les traumatismes qui ont bouleversé la vie de certains d'entre nous dans le passé et qui continuent de nous affecter aujourd'hui.

Souvent, nous nous jugeons-mêmes sévèrement, pensant que nous devrions être bien plus loin sur le chemin. Seul le Seigneur connaît pleinement nos limites et notre capacité personnelles, c'est pourquoi il est le seul pleinement qualifié pour juger nos performances.

Sœurs et frères, soyons comme les spectateurs de cette histoire et encourageons-nous mutuellement dans notre parcours de disciple, peu importe notre situation ! Il n'est pas nécessaire d'enfreindre des règles ou d'abaisser le niveau des exigences. C'est en fait le deuxième grand commandement, aimer notre prochain comme nous-mêmes. Et, comme notre Sauveur l'a dit : « Toutes les fois que vous avez fait ces choses à l'un de ces plus petits de mes frères, c'est à moi que vous les avez faites », bonnes ou mauvaises. Il nous a aussi dit : « Si vous n'êtes pas un, vous n'êtes pas de moi. »

Dans la vie de chacun de nous, il y aura des moments où nous serons ceux qui ont besoin d'aide et d'encouragement. Engageons-nous dès maintenant à toujours nous soutenir les uns les autres. En agissant ainsi, nous parviendrons à une plus grande unité et donnerons au Sauveur l'occasion d'accomplir son œuvre sacrée, celle de guérir et de transformer chacun de nous.

À chacun de vous qui avez peut-être l'impression d'être très à la traîne dans la course de la vie, ce voyage dans la condition mortelle, n'abandonnez pas. Seul le Sauveur peut juger pleinement où vous devriez être aujourd'hui, et

łam w odniesieniu do innych, gdy nie uczęszczali regularnie do kościoła. To bolesne osobiste doświadczenie było źródłem cennej nauki o tym, dlaczego przyszedł nam, abyśmy nie osądzali bliźnich w nieprawości.

Czy są wśród nas tacy, którzy obawiają się, że inni ludzie poznają ich ukryte zmagania, więc cierpią w ciszy, bo nie wiedzą, jaka będzie reakcja ludzi?

Tylko Pan w pełni zna faktyczny poziom trudności, z jakim zmagamy się w wyścigu naszego życia — brzemiona, wyzwania i przeszkody, które często są niedostrzegalne dla ludzi. Tylko On w pełni rozumie rany zmieniające życie traumy, których pewni z nas mogli doświadczyć w przeszłości, a które nadal mają na nas wpływ.

Często nawetsiebieosądzamy surowo, myśląc, że powinniśmy być znacznie dalej na bieżni. Jedynie Pan zna w pełni nasze osobiste ograniczenia i możliwości, i z tego powodu jako jedyny jestw pełniuprawniony, aby osądzić nasze zachowanie.

Siostry i bracia, bądźmy jak widzowie z tej historii i kibicujmy sobie nawzajem na naszej drodze bycia uczniem bez względu na okoliczności! Nie wymaga to od nas łamania zasad czy obniżania norm. To tak naprawdę jest drugie największe przykazanie — kochać bliźniego swego jak siebie samego. Jak powiedział nasz Zbawiciel: „Cokolwiek uczyniliście jednemu z tych [...], mnie uczyniliście”, czy to dobrego, czy złego. Powiedział nam też: „Jeżeli nie jesteście jednym, nie jesteście moi”.

W życiu każdego z nas nadejdzie czas, kiedy będziemy potrzebować pomocy i otuchy. Zobowiązmy się teraz, że zawsze będziemy ją nieść sobie nawzajem. Kiedy będziemy tak postępować, będziemy bardziej zjednoczeni i stworzymy środowisko, w którym Zbawiciel może dopełnić Swego świętego dzieła uleczenia i przemieniania każdego z nas.

Zwracam się do każdego z was, którzy czujecie, że zostaliście daleko w tyle w wyścigu życia, w podróży przez doczesność: proszę, idźcie naprzód. Tylko Zbawiciel może w pełni ocenić, gdzie powinniście się teraz znajdować. On jest

il est compatissant et juste. Il est le grand juge de la course de la vie et le seul à comprendre pleinement le niveau de difficultés selon lequel vous courez, marchez ou avancez lentement. Il tiendra compte de vos limites, de vos capacités, de votre vécu, des fardeaux cachés que vous portez, ainsi que des désirs de votre cœur. Vous êtes peut-être en train de battre des records du monde symboliques. Ne perdez pas espoir. Continuez d'avancer ! Restez ! Vous avez votre place ici ! Le Seigneur a besoin de vous et nous avons besoin de vous !

Où que vous viviez dans le monde, aussi loin que cela puisse être, n'oubliez jamais que votre Père céleste et votre Sauveur vous connaissent parfaitement et vous aiment d'un amour parfait. Ils ne vous oublient jamais. Ils veulent vous ramener à eux.

Gardez les yeux fixés sur le Sauveur. Il est votre barre de fer. Ne le lâchez pas. Je témoigne qu'il vit et que vous pouvez lui faire confiance. Je témoigne aussi qu'il vous encourage.

Je prie pour que nous suivions tous l'exemple du Sauveur et nous encourageons mutuellement. Au nom de Jésus-Christ. Amen.

współczujący i sprawiedliwy. On jest Wielkim Sędzią wyścigu życia i tylko On w pełni rozumie poziom trudności waszego biegu, chodu czy człapania. Weźmie On pod uwagę wasze ograniczenia, zdolności, doświadczenia życiowe i dźwigane przez was ukryte brzemiona, a także pragnienia waszego serca. Być może również bijecie symboliczne rekordy świata. Proszę, nie traćcie nadziei. Proszę, zmierzajcie naprzód! Proszę, zostańcie! Przynależycie! Pan was potrzebuje i my was potrzebujemy!

Gdziekolwiek żyjecie na świecie, bez względu na to, jak odległe może być to miejsce, proszę, zawsze pamiętajcie, że wasz Ojciec w Niebie i wasz Zbawiciel znają was w pełni i kochają was w doskonały sposób. On nigdy was nie zapomina. Chcą was sprowadzić do domu.

Nie odrywajcie wzroku od Zbawiciela. On jest waszym żelaznym prętem. Nie porzucajcie Go. Świadcę, że On żyje i możecie Mu ufać. Świadcę również, że On wam kibicuje.

Modlę się o to, abyśmy wszyscy brali przykład ze Zbawiciela i dopingowali się nawzajem, w imię Jezusa Chrystusa, amen.